

Sygn.akt II AKa 39/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 kwietnia 2014 r.

Sąd Apelacyjny w Warszawie w Wydziale II Karnym w składzie:

Przewodniczący: SSA Maria Mrozik - Szykiel /spr/

Sędziowie: SSA Barbara Lubańska - Mazurkiewicz

SSA Adam Wrzosek

Protokolant: st.sekr.sąd. Małgorzata Reingruber

przy udziale prokuratora Leszka Woźniaka

po rozpoznaniu w dniu 14 kwietnia 2014 r.

sprawy **1/. R. R. (1) 2/.P. R. (1) 3/.D. S. 4/.A. L. (1) 5/.D. K. 6/.A. Z. (1) 7/.M. Z. 8/.M. K. (1) 9.M. Ż. 10/.J. Ś. 11/. K. K. (1) 12/. M. C.**

oskarżonych o czyn z art. 280 § 2 kk

13/. K. K. (2) 14/. R. Ż.

oskarżonych o czyn z art. 18 § 3 kk w zw. z art. 158 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionych przez obrońców oskarżonych ad/. 1-5, 11, 13,14, oraz prokuratora odnośnie oskarżonych ad/. 1, 6-12

od wyroku Sądu Okręgowego Warszawa - Praga w Warszawie

z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. V K 224/11

I. zmienia zaskarżony wyrok:

1. **wobec oskarżonego R. R. (1)** w punkcie VIII w ten sposób, że w ramach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2010 r. w W. na (...) W. – P. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami posługując się dwoma nożami w postaci maczet i używając przemocy w postaci bicia M. M. (1), P. B. (1), R. B. i A. Z. (2), a także uderzenia butelką w twarz, bicia pięściami i kopania D. Ł., zabrał w celu przywłaszczenia szalik z barwami klubowymi (...) na szkodę M. M. (1), kurtkę, szalik i czapkę na szkodę R. B., szalik, bluzę i czapkę na szkodę D. Ł., a nadto zabrał w celu przywłaszczenia kurtkę, sweter, plecak o wartości 300zł. na szkodę M. M. (1), telefon komórkowy marki (...) o wartości 900 zł, klucze do mieszkania, portfel, dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową i legitymację szkolną na szkodę P. B. (1), tj. czynu z art. 280 § 2 kk i za czyn ten z mocy art. 280 § 2 kk w zw z art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk skazuje oskarżonego na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności, na poczet której z mocy art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2011 r. do dnia 12 lipca 2011 r.

2. **wobec oskarżonego P. R. (1)** w ten sposób, że w ramach czynu zarzucanego w punkcie I aktu oskarżenia uznaje go za winnego tego, że w dniu 19 listopada 2010 r. w W. na (...) W. – P. działając wspólnie i w porozumieniu

z ustalonymi osobami wziął udział w pobiciu M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2) i D. Ł. narażając ich na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, tj. czynu z art. 158 § 1 kk i za czyn ten skazuje go

z mocy art. 158 § 1 kk na karę roku pozbawienia wolności, na poczet której na podstawie art. 63 § 1 kk zalicza oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 9 marca 2011 r. do dnia 10 marca 2011 r.

3.wobec oskarżonego D. S. i A. L. (1) w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk wymierza kary po 2 (dwa) lata pozbawienia wolności i na mocy art. 63 § 1 kk zalicza na ich poczet okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 26 stycznia 2011 r. do dnia 12 lipca 2011 r.;

4.wobec oskarżonego R. Ż. w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 kk w zw. z art. 34 kk i art. 35 § 1 kk wymierza oskarżonemu karę 8 (ośmiu) miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 (dwudziestu) godzin w stosunku miesięcznym;

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok wobec oskarżonych D. S., A. L. (1) utrzymuje w mocy, nadto utrzymuje w mocy zaskarżony wyrok **wobec oskarżonych D. K. i K. K. (2)**;

III. uchyla zaskarżony wyrok wobec oskarżonych **A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) i M. C.** i sprawę w tym zakresie przekazuje do ponownego rozpoznania Sądowi Okręgowemu Warszawa - Praga w Warszawie;

IV. zwalnia oskarżonych R. R. (1), P. R. (2), D. S., A. L. (1), R. Ż. od ponoszenia kosztów sądowych za obie instancje, zaś oskarżonych D. K. i K. K. (2) od ponoszenia kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając wydatkami w powyższym zakresie Skarb Państwa;

V. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. Z. P., adw.A. G., adw. M. H., adw. K. B., adw. J. K. – Kancelarie Adwokackie w W. – kwoty po 738 zł, w tym 23 % VAT, tytułem wynagrodzenia za obronę z urzędu pełnioną w postępowaniu odwoławczym.

UZASADNIENIE

Aktem oskarżenia zarzucono oskarżonym:

1. **R. R. (1)**
2. **J. G. (1)**
3. **T. M. (1)**
4. **P. R. (1)**
5. **A. Z. (1)**
6. **A. L. (1)**
7. **M. Z.**
8. **R. Ż.**
9. **D. S.**
10. **Ł. J.**
11. **D. K.**

12. **K. K. (1).**

13. **M. Ż.**

14. **M. K. (1)**

15. **J. Ś.**

16. **M. C.,**

17. **M. K. (2)**

to, że:

I. w dniu 19 listopada 2010 r. w W. na (...) W. P. działając wspólnie i w porozumieniu oraz z ustalonym nieletnim oraz innymi nieustalonymi sprawcami posługując się nożami typu maczety, oraz innymi niebezpiecznymi narzędziami w postaci pałek, łańcuchów, gazu łzawiącego oraz kasetami używając przemocy w postaci bicia po całym ciele wobec M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2), oraz uderzenia butelką w twarz, bicia pięściami i kopania po całym ciele D. Ł. zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę, sweter, szalik, plecak z zawartością portfela, biletu miesięcznego, dowodu osobistego, prawa jazdy, karty bankomatowej, karty dostępu do pracy o łącznej wartości 320 zł na szkodę M. M. (1), kurtkę, czapkę, telefon komórkowy marki (...), klucze do mieszkania, portfel, dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową, legitymację szkolną o łącznej wartości 900 zł na szkodę P. B. (1), kurtkę, szalik i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę R. B. oraz szalik, bluzę i koszulkę o wartości 180 zł na szkodę D. Ł.,

tj. czyn z art. 280 § 2 k.k.

18. **K. K. (2) to, że:**

II. w dniu 19 listopada 2010 r. w W. w zamiarze aby inne osoby, tj. R. R. (1), J. G. (2), T. M. (1), R. Ż., Ł. J., A. Z. (1), J. S. (1), P. R. (1), A. L. (1), M. Z., D. S., D. K., K. K. (1), J. Ś., M. K. (1), M. Ż. oraz ustalony nieletni oraz inni ustaleni i nieustaleni sprawcy dokonali czynu zabronionego polegającego na posłużeniu się nożami typu maczety, oraz innymi niebezpiecznymi narzędziami w postaci pałek, łańcuchów, gazu łzawiącego, kastetów oraz używając przemocy w postaci bicia po całym ciele wobec M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2), oraz uderzenia butelką w twarz, bicia pięściami i kopania po całym ciele D. Ł. zabrali w celu przywłaszczenia kurtkę, sweter, szalik, plecak z zawartością portfela, biletu miesięcznego, dowodu osobistego, prawa jazdy, karty bankomatowej, karty dostępu do pracy o łącznej wartości 320 zł na szkodę M. M. (1) kurtkę, czapkę, telefon komórkowy marki (...), klucze do mieszkania, portfel, dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową legitymację szkolną o łącznej wartości 900 zł na szkodę P. B. (1), kurtkę, szalik i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę R. B. oraz szalik, bluzę i koszulkę o wartości 180 zł na szkodę D. Ł. - swoim zachowaniem ułatwił jego popełnienie w ten sposób, że zawiózł w/w osoby w tym celu na (...) W. P. a następnie odwiózł z miejsca zdarzenia,

tj. czyn z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 280 § 2 k.k.

19. **J. S. (2) to, że:**

III. w nieustalonym okresie od 19 listopada 2010r. do 26 stycznia 2011r. w W. przyjął od P. S. telefon komórkowy marki (...) o numerze (...): (...) o wartości 600 zł, pochodzący z rozboju dokonanego w dniu 19 listopada 2010r. w W. na osobach P. B. (1), R. B., D. Ł., M. M. (1), A. Z. (2),

tj. czyn z art. 291 § 1 k.k.

Sąd Okręgowy Warszawa-Praga w Warszawie wyrokiem z dnia 10 lipca 2013 r. sygn. V K 224/11 orzekł:

I. oskarżonych T. M. (1), J. G. (2), P. R. (1), D. S., Ł. J., A. L. (1), D. K. i M. K. (2), w ramach zarzucanego im czynu, uznał za winnych tego, że w dniu 19 listopada 2010 roku w W. na (...) W.-P., działając wspólnie i w porozumieniu, posługując się nożami typu maczety i używając przemocy w postaci bicia po całym ciele M. M. (1), P. B. (1), R. B. i A. Z. (2), a także uderzania butelką w twarz, bicia pięściami i kopania po całym ciele D. Ł., zabrali w celu przywłaszczenia szalik z barwami klubowymi (...) na szkodę M. M. (1), kurtkę, szalik i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę R. B. oraz szalik, bluzę i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę D. Ł., to jest za winnych popełnienia czynu z art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał:

a) oskarżonego T. M. (1), przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k. na karę 2 lat pozbawienia wolności;

b) oskarżonego J. G. (2), przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., na karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

c) oskarżonego P. R. (1) na karę 3 lat pozbawienia wolności;

d) oskarżonego D. S. na karę 3 lat pozbawienia wolności;

e) A. L. (1) na karę 3 lat pozbawienia wolności;

f) oskarżonego Ł. J., przy zastosowaniu art. 60 § 3 i § 6 pkt 2 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności;

g) oskarżonego D. K., przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., na karę 2 lat pozbawienia wolności;

h) oskarżonego M. K. (2), przy zastosowaniu art. 60 § 1 i § 6 pkt 2 k.k., na karę roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej wobec oskarżonego T. M. (1) na okres próby wynoszący 5 lat;

III. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. oraz art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonych kar pozbawienia wolności wobec oskarżonych J. G. (2), Ł. J., D. K. i M. K. (2) na okres próby wynoszący 5 lat;

IV. na mocy art. 73 § 1 k.k. oddał oskarżonego T. M. (2)

M. pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

V. na mocy art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonych J. G. (2), Ł. J., D. K. i M. K. (2) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

VI. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego J. G. (2) środek karny w postaci przepadku maczety czarnej z białym napisem D., zarejestrowanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 2982 pod pozycją nr (...);

VII. na mocy art. 44 § 2 k.k. orzekł wobec oskarżonego T. M. (1) środek karny przepadku maczety koloru czarnego z ostrzem o długości około 50 cm, zarejestrowanej w wykazie dowodów rzeczowych nr (...) na k. 2982 pod pozycją nr (...);

VIII. oskarżonego R. R. (1), w ramach zarzucanego mu czynu, uznał za winnego tego, że dniu 19 listopada 2010 roku w W. na (...) W.-P., działając wspólnie z osobami posługującymi się nożami typu maczety, to jest T. M. (1) i J. G. (2), używając przemocy w postaci bicia po całym ciele P. B. (1) i M. M. (1), zabrał w celu przywłaszczenia kurtkę, sweter, plecak o wartości około 300 złotych na szkodę M. M. (1) oraz telefon komórkowy marki (...), klucze do mieszkania, portfel, dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową i legitymację szkolną o łącznej wartości 900 złotych na szkodę P. B. (1), to jest za winnego popełniania czynu z art. 280 § 2 k.k. i za to na mocy art. 280 § 2 k.k. skazał R. R. (1) na karę 3 lat i 6 miesięcy pozbawienia wolności;

IX. oskarżonych A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Z., Ś. i K. K. (1) w ramach zarzucanego im czynu, uznał za winnych tego, że w dniu 19 listopada 2010 roku w W. na (...) W.-P., działając wspólnie i w porozumieniu, używając noży typu maczety, wzięli udział w pobiciu M. M. (1), P. B. (1), D. Ł. i R. B., to jest za winnych popełnienia czynu z art. 159 k.k. i za to na mocy art. 159 k.k. skazał oskarżonych A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś. i K. K. (1) na kary po roku pozbawienia wolności;

X. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k., art. 70 § 2 k.k. w odniesieniu do oskarżonych A. Z. (1), M. Z., M. Ż. i K. K. (1), a na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. w odniesieniu do oskarżonych M. K. (1) i J. Ś. warunkowo zawiesił wykonanie kar pozbawienia wolności orzeczonych wobec tych oskarżonych na okres próby wynoszący 5 lat;

XI. na mocy art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonych A. Z. (1), M. Z., M. Ż. i K. K. (1) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XII. oskarżonych K. K. (2) i R. Ż. uznał za winnych tego, że w dniu 19 listopada 2010 roku w W. w zamiarze aby inne osoby, tj. R. R. (1), J. G. (2), T. M. (1), Ł. J., A. Z. (1), P. R. (1), A. L. (1), M. Z., D. S., D. K., J. Ś., M. K. (1), M. Ż. i K. K. (1) dokonali czynu zabronionego polegającego na pobiciu kibiców klubu " (...)", ułatwili jego popełnienie w ten sposób, że zawieźli część z wymienionych osób na (...) W. P., a następnie odwieźli te osoby z miejsca zdarzenia, to jest za winnych popełnienia czynu z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. i za to na mocy art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. skazał oskarżonych K. K. (2) i R. Ż., a na mocy art. 19 § 1 k.k. w zw. z art. 158 § 1 k.k. wymierzył kary po 8 miesięcy pozbawienia wolności;

XIII. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego K. K. (2) kary pozbawienia na okres próby wynoszący 4 lata i na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego R. Ż. kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 4 lata;

XIV. na mocy art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego R. Ż. pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XV. oskarżonego J. S. (2) uznał za winnego zarzucanego mu czynu z dodatkowym ustaleniem, że oskarżony wiedział, iż telefon komórkowy marki (...) pochodzi z przestępstwa, to jest za winnego popełnienia czynu z art. 291 § 1 k.k. i za to na mocy art. 291 § 1 k.k. skazał go na karę 6 miesięcy pozbawienia wolności;

XVI. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. i art. 70 § 2 k.k. warunkowo zawiesił wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego J. S. (2) kary pozbawienia wolności na okres próby wynoszący 3 lata;

XVII. na mocy art. 73 § 2 k.k. oddał oskarżonego J. S. (2) pod dozór kuratora sądowego w okresie próby;

XVIII. uniewinnił oskarżonego M. C. od popełnienia zarzucanego mu czynu;

XIX. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonych kar pozbawienia wolności zaliczył oskarżonym okresy rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie:

a) P. R. (1) od dnia 9 marca 2011 roku do dnia 10 marca 2011 roku;

b) D. S. od dnia 9 marca 2011 roku do dnia 12 lipca 2011 roku;

c) A. L. (1) od dnia 9 marca 2011 roku do dnia 12 lipca 2011 roku;

d) R. R. (1) od dnia 26 stycznia 2011 roku do dnia 12 lipca 2011 roku,

orzekł o dowodach rzeczowych, kosztach sądowych i wynagrodzeniu za obronę z urzędu.

Apelacje od tego wyroku wnieśli obrońcy oskarżonych R. R. (1), P. R. (1), A. L. (1), R. Ż., D. S., D. K., K. K. (1), K. K. (2) oraz prokurator.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. R. (1) zarzuca wyrokowi:

obrazę przepisów prawa materialnego

1) art. 280 § 2 k.k. przez zakwalifikowanie czynu oskarżonego jako rozboju kwalifikowanego, mimo, że z prawidłowych ustaleń wynika, że oskarżony dopuścił się dwóch czynów: określonego w art. 159 k.k. i w art. 278 § 1 k.k.,

ewentualnie,

2) art. 280 § 2 k.k. przez niezastosowanie art. 60 § 3 k.k.

Podnosząc ten zarzut skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku, przez uznanie, że czyn oskarżonego stanowi dwa występki określone

w art. 159 k.k. i art. 278 § 1 k.k. i wymierzenie mu za to stosowniejszej kary łącznej z warunkowym zawieszeniem jej wykonania, względnie zastosowanie do art. 280 § 2 k.k. art. 60 § 3 k.k. i wymierzenie stosownej kary pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. R. (1) zarzuca wyrokowi:

1. rażąco obrazę przepisów postępowania mającą decydujący wpływ na treść wyroku, a w szczególności:

- art. 4 k.p.k., art. 5 § 2 k.p.k. art. 410 k.p.k. poprzez jednostronną i wybiórczą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie, pominięcie przy ocenie dowodów, wynikających z nich istotnych okoliczności - zwłaszcza w odniesieniu do oskarżonego P. R. (1) i jego wyjaśnień oraz naruszenie zasady in dubio pro reo, w kontekście ustalania jego współsprawstwa oraz zamiaru przywłaszczenia cudzej rzeczy, co w konsekwencji doprowadziło do błędnego przyjęcia, że oskarżony P. R. (1) swoim zachowaniem wyczerpał dyspozycję art. 280 § 2 k.k., podczas gdy przeprowadzona w sposób prawidłowy ocena zgromadzonego materiału dowodowego, prowadzi do odmiennego wniosku.

- art. 7 k.p.k. poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i dokonanie ich oceny wbrew zasadom prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, bowiem sąd uznał za wiarygodne wyjaśnienia oskarżonego J. G. (2) w zakresie, w jakim obciążają one oskarżonego P. R. (1), w sytuacji gdy:

- wyjaśnień J. G. (2) nie można uznać za wiarygodne, relacja tego oskarżonego, była sprzeczna z wyjaśnieniami pozostałych oskarżonych, a w niektórych fazach postępowania wręcz wykluczająca się, ponadto wskazuje na to postawa oskarżonego, w tym brak konsekwencji

w składanych wyjaśnieniach, jak również osobisty interes w pomawianiu innych oskarżonych, związany z dążeniem do uzyskania przez oskarżonego J. G. (2) łagodniejszego wyroku, oskarżony ten wielokrotnie w postępowaniu przygotowawczym zmieniał swoje wyjaśnienia, w tym co do własnego udziału w całym zdarzeniu, nadto zmieniał on swoje wyjaśnienia na rozprawie, wskazując, że „wcześniej nie chciał wydać kolegów”, podczas, gdy przesłuchany na rozprawie zmieniał również wersję dotyczącą swojego udziału w zdarzeniu;

- art. 424 § 2 k.p.k., poprzez brak uzasadnienia powodów dla których nie zastosował konstrukcji art. 60 § 3 k.k., w sytuacji gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że istniały przesłanki nadzwyczajnego złagodzenia kary, a obrona o to wносиła.

2. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku i mający wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu że:

oskarżony P. R. (1) wspólnie i w porozumieniu z innymi oskarżonymi dopuścił się przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., nadto podczas braku ustaleń sądu odnośnie porozumienia - choćby dorozumianego - oskarżonego P. R. (1) z oskarżonymi: T. M. (1), J. G. (2), R. R. (1), D. S., Ł. J., A. L. (1), D. K. i M. K. (2), w zakresie popełnienia przestępstwa kwalifikowanego rozboju;

- oskarżony P. R. (1) obejmował wspólnym zamiarem zabór mienia, a tym samym działał z zamiarem dokonania rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia, podczas gdy prawidłowa ocena wyjaśnień oskarżonych prowadzi do wniosku, iż oskarżony P. R. (1) obejmował swoim zamiarem co najwyżej pobicie pokrzywdzonych, zaś w świetle zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie jest możliwe w sposób nie kłóący się z wytycznymi z art. 5 § 2 k.p.k. przyjąć by zachowanie oskarżonego w którejkolwiek fazie pozwalało go na zakwalifikowanie w sposób odmienny.

- oskarżony P. R. (1) znajdował się w grupie oskarżonych, którzy jako pierwsi udali się na peron, podczas gdy prawidłowa ocena dowodów prowadzi do przeciwnych wniosków.

3. rażąco niewspółmierność orzeczonej kary pozbawienia wolności, poprzez pominięcie okoliczności łagodzących mających znaczenie dla jej wymiaru.

W związku z powyższym skarżący wnosił o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zakwalifikowanie czynu oskarżonego P. R. (1) jako przestępstwa z art. 158 § 1 k.k., przy jednoczesnym uznaniu, że zachodzą wobec niego, przesłanki do zastosowania instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary oraz warunkowe zawieszenie wykonania orzeczonej kary,

ewentualnie

uchylenie zaskarżonego wyroku w części dotyczącej oskarżonego P. R. (1) i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu Warszawa-Praga w Warszawie do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego P. L. zarzuca wyrokowi:

I. obrazę prawa materialnego, a to:

1) art. 18 k.k., art. 20 k.k. i art. 21 k.k. poprzez nie sprecyzowanie

konkretnej roli jaką A. L. (1) miał rzekomo pełnić w trakcie zarzucanego jemu - oraz siedmiu innym osobom - przestępstwie i wymierzenie oskarżonemu łącznie różnych kar, bez indywidualizacji winy.

2) art. 53 § 1 k.k. poprzez orzeczenie względem A. L. (1) kary 3 lat pozbawienia wolności, a której to dolegliwość dalece przekracza stopień przypisanej mu winy i nie uwzględnia stopnia społecznej szkodliwości czynu w tym przede wszystkim, iż chodzi o przypadek mniejszej wagi w myśl art. 283 k.k., oraz abstrahuje od wychowawczych celów kary.

3) art. 53 § 2 k.k. poprzez nie uwzględnienie w procesie wyrokowania rodzaju i rozmiaru relatywnie niewielkich ujemnych następstw zarzucanego A. L. (1) przestępstwa, jego właściwości i warunków osobistych, zwłaszcza z perspektywy 3 lat, które upłynęły od przypisanego oskarżonemu czynu, w tym również nie wzięcie pod uwagę sposobu życia oskarżonego przed i po popełnieniu przypisanego mu przestępstwa.

4) art. 280 § 2 k.k. poprzez całkowicie bezpodstawne zakwalifikowanie zarzucanego oskarżonemu czynu jako rozboju z użyciem niebezpiecznego narzędzia, podczas gdy zgromadzony w sprawie materiał dowodowy nie daje ku temu żadnych podstaw, a opisane w zaskarżonym wyroku zachowanie oskarżonego wypełnia znamię przestępstwa z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k.

5) art. 283 k.k. poprzez nie zastosowanie w procesie wyrokowania dyspozycji przywołanej normy, chociaż z opisu czynu przypisywanego oskarżonemu wynika, że przyjmując kwalifikację karną z art. 280 k.k. mamy do czynienia z ewidentnym przypadkiem "mniejszej wagi" tj. w sytuacji, gdy:

- nieokreślone osoby dokonały zaboru czapki i szalików, których wartość wynosiła maksymalnie kilkadziesiąt złotych,

- pokrzywdzeni nie doznali naruszenia czynności narządów ciała lub rozstroju zdrowia trwającego dłużej niż 7 dni.

- nie żądali ścigania oskarżonego, a nawet nie potrafili wskazać roli A. L. (1) w całym zajściu, pomimo iż jako jedyny był ubrany w sposób wysoce charakterystyczny.

II. Mającą wpływ na treść orzeczenia obrazę przepisów postępowania, a to:

1) art. 2 ust. 1 pkt 1 in fine k.p.k., art. 4 k.p.k., art. 5 ust. 2 k.p.k., art. 7 k.p.k., art. 92 k.p.k. oraz art. 410 k.p.k. poprzez oparcie zaskarżonego orzeczenia wyłącznie na dowodach przemawiających na niekorzyść oskarżonego, przekraczając jednocześnie zasadę swobodnej oceny dowodów i nie wzięcie pod uwagę faktu, iż żaden z pokrzywdzonych oraz żaden ze sprawców nie potrafił wskazać konkretnego zindywidualizowanego zachowania oskarżonego, które miałyby wypełniać znamiona przestępstwa, pomimo tego, iż A. L. (1) jako jedyny z uczestników zajścia był ubrany w sposób niezwykle charakterystyczny, pozwalający na pełne odróżnienie go od pozostałych osób;

2) art. 414 § 1 w zw. z art. 17 ust. 1 pkt 2 k.p.k., poprzez nie uniewinnienie przez Sąd Okręgowy w Warszawie A. L. (1) od zarzucanego mu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., pomimo iż ze zgromadzonego materiału dowodowego nie wynika, że jego zachowanie zawierało znamiona tego czynu zabronionego.

III. Błędy w ustaleniach faktycznych, przyjęte za podstawę zaskarżonego orzeczenia, a to bezpodstawne przyjęcie, że przypisywane mu zachowanie innych oskarżonych, było rzeczywiście rozbojem tj. oskarżony pobił któregokolwiek z pokrzywdzonych z zamiarem pozbawienia go, celem przywłaszczenia, konkretnego przedmiotu o określonej wartości.

IV. Rażąca niewspółmierność zasądzonej wobec oskarżonego kary.

Mając powyższe na względzie apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku i uniewinnienie oskarżonego od zarzutu przypisywanego mu czynu z art. 280 § 2 k.k., a orzeczonego w pkt I jego sentencji, względnie przyjęcie wobec zachowania A. L. (1) innej kwalifikacji prawnej czynu tj. z art. 158 § 1 k.k. w zw. z art. 157 § 2 k.k., bądź z art. 280 § 1 k.k. w zw. z art. 283 k.k. względnie uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpatrzenia przez Sąd I Instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego R. Ż. zarzuca wyrokowi:

obrazę przepisów prawa materialnego - art. 60 § 3 k.k. polegającą na jego niezastosowaniu w zakresie czynu przypisanego oskarżonemu mimo, że Sąd Okręgowy miał na podstawie tego artykułu obowiązek wymierzając karę oskarżonemu zastosować w stosunku do niego instytucję nadzwyczajnego złagodzenia kary, w przypadku kiedy R. Ż. ujawnił wobec organu powołanego do ścigania przestępstw informacje dotyczące osób uczestniczących w popełnieniu przestępstwa oraz istotne okoliczności jego popełnienia.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wnosi o:

zmianę zaskarżonego wyroku poprzez wymierzenie oskarżonemu kary w warunkach instytucji nadzwyczajnego złagodzenia kary z art. 60 § 3 k.k. i orzeczenie w stosunku do R. Ż. kary ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania,

ewentualnie o:

- uchylenie skarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. S. zarzuca wyrokowi:

1) obrazę przepisów prawa materialnego przez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie art. 280 § 2 k.k. względem osk. D. S. z uwagi na jego zamiar i podejmowane czynności,

2) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść orzeczenia, a to :

2.1.art. 7 k.p.k. w zw. z art. 4 k.p.k. wyrażającą się w dowolnej ocenie zebranych dowodów z przekroczeniem wskazań doświadczenia życiowego i zasad logicznego rozumowania, co doprowadziło do błędnego uznania, iż osk. D. S. dopuścił się przypisanego mu przestępstwa z art. 280 § 2 k.k., a także na dowolnym podziale jednego i tego samego zdarzenia na trzy fazy (co odpowiada czynom przypisanym w pkt. I, VIII i IX sentencji wyroku) i umieszczenie tego oskarżonego wśród uczestników zaliczonych do pierwszej fazy zdarzenia oraz w pominięciu okoliczności przemawiających za wersją zdarzenia przedstawioną przez osk. D. S.,

2.2. art. 424 § 1 k.p.k. przez nieprawidłowe sporządzenie uzasadnienia wyroku polegające na globalnym odwołaniu się do ujawnionych dowodów (por. str. 16 - 20 uzasad. wyr.) oraz na streszczeniu dowodów osobowych (por. str. 20 - 86, str. 97 - 100 uzasad. wyr.) zamiast wskazania na jakich dowodach zostały oparte ustalenia faktyczne (por. str. 13 - 16 uzasad. wyr.) jakim dowodom i dlaczego Sąd daje wiarę oraz dlaczego nie daje wiary innym dowodom p. wyjaśnieniom osk. D. S. w całości.

3. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku, a polegający na przyjęciu - że osk. D. S. razem z osk. M. udali się na peron, aby sprawdzić, o której godzinie dokładnie będzie nadjeżdżał pociąg z (...) i tę informację przekazali oczekującym kolegom, - że osk. D. S. jako jeden z pierwszych wbiegł do wagonu i razem z T. M., J. G., R. R. szarpał i siłą wyciągał z pociągu M. M., P. B. i A. Z., i In., że wszyscy a więc i osk. D. S. akceptowali użycie maczet. Sąd dokonując bardzo pobieżnych ustaleń faktycznych nie wskazał kto i w którym samochodzie jechał w jedną i drugą stronę, jakie były prowadzone rozmowy, w których samochodach znajdowały się niebezpieczne narzędzia oraz w których z nich znajdowały się rzeczy zabrane pokrzywdzonym. Wszystkie te ustalenia byłyby korzystne dla oceny zamiaru i zachowania osk. D. S. w czasie zajścia.

Wskazane wyżej uchybienia - zdaniem apelacji - miały istotny wpływ na treść zaskarżonego wyroku.

Wskazując na wyżej wskazane powody odwoławcze apelacja wnosi o:

- zmianę zaskarżonego przez przyjęcie, że osk. D. S. w ramach zarzucanego mu czynu jest winny tego, że w dniu 19 listopada 2011 r. w W. na (...) W. P. działając z innymi osobami wziął udział w pobiciu M. M. (1), P. B. (1), D. Ł. i R. B. to jest za winnego popełnienia czynu z art. 158 § 1 k.k. i o wymierzenie mu kary jednego roku pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 lat,

względnie

- uchylenie wyroku w części zaskarżonej i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji.

Apelacja obrońcy oskarżonego D. K. zarzuca wyrokowi:

błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę rozstrzygnięcia

polegający na uznaniu, iż oskarżony obejmował swoim zamiarem użycie maczet przez innych uczestników zajścia z dnia 19 listopada 2010 r., a co za tym idzie wadliwe przyjęcie, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 280 § 2 k.k. i wnosi o zmianę wyroku poprzez zakwalifikowanie przypisanego oskarżonemu czynu z art. 280 § 1 k.k.

Apelacja obrońcy oskarżonego K. K. (1) zarzuca wyrokowi:

1) obrazę przepisów postępowania, która mogła mieć wpływ na treść zaskarżonego orzeczenia:

a) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k., poprzez przekroczenie granic swobodnej oceny dowodów i poprzez nieuzasadnioną odmowę przyznania prymatu wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonego K. K. (1) w części dotyczącej braku uczestnictwa w samym zajściu, w sytuacji, gdy Sąd Okręgowy uznał wyjaśnienia oskarżonego za wiarygodne w przeważającej części i jednocześnie Sąd ten nie przedstawił racjonalnych, logicznych i przekonujących powodów odmowy prymatu wiarygodności wyjaśnień oskarżonego w pozostałej części, oprócz lakonicznego stwierdzenia, że pozostają one w

sprzeczności z innymi dowodami, co miało wpływ na treść wyroku poprzez bezpodstawne przyjęcie, że oskarżony popełnił zarzucany mu czyn;

b) art. 7 k.p.k. i 410 k.p.k. polegającą na wybiórczej i dowolnej ocenie materiału dowodowego, a w szczególności wyjaśnień R. Ż., poczynienie dowolnych ustaleń sprzecznych z dowodami, w konsekwencji czego Sąd w sposób dowolny i błędny ustalił, że oskarżony dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu;

c) art. 424 § 1 k.p.k. poprzez niewskazanie w uzasadnieniu na jakich dowodach oparł się Sąd pierwszej instancji uznając wyjaśnienia oskarżonego K. K. (1) za nie w pełni wiarygodne (oprócz lakonicznego stwierdzenia, że pozostają one w sprzeczności z innymi dowodami), w wyniku czego w tym zakresie uzasadnienie zawiera luki i nie poddaje się kontroli instancyjnej;

2) błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, polegający na:

a) uznaniu, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu, w sytuacji, gdy zgromadzone dowody nie pozwalają na przypisanie winy oskarżonemu, co miało wpływ na treść wyroku;

b) dowolnym ustaleniu, w oparciu o dowód z wyjaśnień współoskarżonego R. Ż., że oskarżony brał aktywny udział w pobiciu na (...) W.-P., podczas, gdy R. Ż. nie miał wiedzy na ten temat, gdyż pozostał wraz z K. K. (2) przy samochodzie i nie był obecny na peronie stacji, co miało wpływ na treść wyroku, przez ustalenie, że oskarżony popełnił zarzucane mu przestępstwo,

b) dowolnym ustaleniu, że oskarżony udał się na stację z zamiarem pobicia pokrzywdzonych, przy czym świadomością swoją oraz akceptacją obejmował używanie maczet przez J. G. (2) i R. R. (1), podczas gdy zgromadzone dowody nie pozwalają na wprowadzenie takiego wniosku, co miało wpływ na treść wyroku.

W konkluzji skarżący wnosi o zmianę zaskarżonego orzeczenia i uniewinnienie oskarżonego od dokonania zarzucanego mu czynu, ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania.

Apelacja oskarżonego K. K. (2) zarzuca wyrokowi:

1) obrazę przepisów prawa procesowego tj. art. 410, 413 § 1 i § 2, oraz art. 7 k.p.k. polegającą na dokonaniu w zakresie K. K. (2) niepełnej oceny materiału dowodowego, z przekroczeniem zasad swobodnej jego oceny oraz niewyjaśnieniu podstawy faktycznej wyroku w sferze realizacji przypisanego oskarżonemu zarzutu udzielenia pomocy do dokonania przestępstwa z art. 158 § 1 k.k.,

2) obrazę prawa materialnego tj. art. 115 k.k. w zakresie błędnej oceny stopnia szkodliwości społecznej czynu popełnionego przez oskarżonego,

3) błąd w ustaleniach faktycznych będących podstawą orzeczenia w zakresie zamiaru z jakim działał oskarżony - będący skutkiem obrazę prawa wskazanej w pkt. I i 2.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku w części dotyczącej K. K. (2) i uniewinnienie go od popełnienia przypisanego mu czynu.

Apelacja prokuratora zaskarża wyrok na niekorzyść oskarżonych w części dotyczącej R. R. (1), M. C., A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1).

Apelacja zarzuca wyrokowi:

a) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez nie ujęcie w przypisanym oskarżonemu R. R. (1) czynie, iż działając wspólnie z osobami, posługując się nożami typu maczety i używając przemocy w postaci bicia po całym ciele M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2), a także uderzenia butelką w twarz, bicia pięściami i kopania

po całym ciele D. Ł. zabrał w celu przywłaszczenia kurtkę, sweter, plecak o wartości około 300 zł oraz szalik z barwami klubowymi (...) na szkodę M. M. (1), kurtkę, szalik i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę R. B., szalik, bluzę i czapkę o nieustalonej wartości na szkodę D. Ł. oraz telefon komórkowy marki (...), klucze do mieszkania, portfel, dowód osobisty, prawo jazdy, kartę bankomatową i legitymację szkolną o łącznej wartości 900 zł na szkodę P. B. (1) i przyjęcie, że w/w w ramach przypisanego mu rozboju dopuścił się wyłącznie użycia przemocy i zaboru części mienia na szkodę P. B. (1) i M. M. (1) podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że w/w w ramach przypisanego mu rozboju oprócz zaboru przypisanych mu przedmiotów działał wspólnie i w porozumieniu z pozostałymi współsprawcami używając przemocy wobec pokrzywdzonych M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2) i D. Ł. w zamiarze pozbawienia mienia zawierającego "barwy klubowe" przeciwstawnej drużyny które zostały zabrane przez współsprawców pokrzywdzonym,

b) obrazę przepisów postępowania - tj. art. 7 k.p.k., art. 92kpk, art. 410 k.p.k., mającą wpływ na treść orzeczenia, polegającą na dowolnej i sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania ocenie zebranego w sprawie materiału dowodowego, skutkującego błędnym ustaleniem stanu faktycznego, poprzez przyjęcie, że brak jest materiału dowodowego pozwalającego na uznanie, że M. C. dopuścił się popełnienia zarzucanego mu czynu podczas gdy z zebranego materiału dowodowego, a w szczególności z wyjaśnień Ł. J. złożonych w dniu 22 czerwca 2013 r., tj. w czasie gdy jak sam potem przyznał lepiej to zdarzenie pamiętał, wynika, że M. C. był w samochodzie na miejscu zdarzenia z D. S., jak również widział jak w/w wbiegał do pociągu, oraz pominięciu treści wyjaśnień z dnia 28 stycznia 2011 r., 25 marca

2011 r., 17 maja 2011 r. T. M. (1), z których wynika, że M. C. był na peronie (...) i brał udział w dokonanym rozboju, a które potwierdził podczas przesłuchania przed sądem, nieuwzględnieniu informacji wynikających z logowania telefonu przypisanego do D. S., jak również sprzecznej z zasadami logicznego rozumowania ocenę niezgodnych z prawdą treści wyjaśnień D. S. i M. C., którzy w toku postępowania przygotowawczego kwestionowali fakt, że się znają, i uznanie, że skoro telefon M. C. o godzinie 20.51 logował się w dzielnicy U. to nie mógł dojechać na zbiórkę współsprawców czynu, tj. na (...) przy ul. (...), podczas gdy z zebranego materiału dowodowego wynika, że D. S., o godzinie 20.51 również logował się na U. na stacji (...) przy ul. (...), łącząc się z M. C., jak również jak wynika z wyjaśnień Ł. M. C. był w samochodzie D. S. a zatem wątpliwości nie ulega, że D. S. z dzielnicy U. zabrał M. C. i razem pojechali na miejsce zbiórki a następnie na miejsce zdarzenia i że M. C. był jednym ze sprawców czynu będącego przedmiotem postępowania,

c) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez przyjęcie, że oskarżeni A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) dopuścili się jedynie przestępstwa pobicia określonego w art. 159 k.k. podczas gdy z zebranego w sprawie materiału dowodowego w tym motywacji sprawców wynika, że w/w dopuścili się działając wspólnie i w porozumieniu przestępstwa rozboju, polegającego na użyciu przemocy i niebezpiecznych narzędzi i dokonaniu zaboru mienia pokrzywdzonym, zawierającego emblematy ich drużyny piłkarskiej, tj. czynu z art. 280 § 2 k.k.,

d) błąd w ustaleniach faktycznych mający wpływ na treść orzeczenia poprzez nie przyjęcie, że oskarżeni A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) w ramach przypisanego im czynu dopuścili się popełnienia występku o charakterze chuligańskim podczas gdy z materiału dowodowego wynika, że A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) dopuścili się umyślnego zamachu na zdrowie pokrzywdzonych, na ich nietykalność cielesną, na porządek publiczny, gdy sprawcy działali publicznie i bez powodu, okazując przez to rażące lekceważenie porządku prawnego co skutkowało winno przypisaniem im popełnienia występku o charakterze chuligańskim i przyjęciem kumulatywnej kwalifikacji z art. 57a § 1 k.k.

Podnosząc powyższe zarzuty apelacja wnosi o:

a) zmianę zaskarżonego wyroku w zakresie przypisanego oskarżonemu R. R. (1) czynu poprzez uzupełnienie jego opisu,

b) uchylenie wyroku w zakresie zarzuconych oskarżonym M. C., A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) czynów i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd I instancji.

Apelację wniósł również obrońca Ł. J., ale w wyniku jej cofnięcia na rozprawie odwoławczej pozostawiono ją bez rozpoznania.

Sąd Apelacyjny zważył, co następuje:

W pierwszej kolejności celowym jest ustosunkowanie się do apelacji obrońców oskarżonych, które podlegały częściowemu uwzględnieniu.

Jeżeli chodzi o **apelację obrońcy oskarżonego R. Ż.** to rację ma skarżący, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika, iż Sąd Okręgowy wyjaśnienia tego oskarżonego uznał za wiarygodne i wraz z wyjaśnieniami skazanych T. M. (1) i Ł. J. stanowiły one podstawę dokonanych ustaleń faktycznych i jednocześnie dowód służący do weryfikacji wiarygodności pozostałych dowodów zebranych w sprawie. Podkreślić trzeba, że de facto Sąd Okręgowy w pełni wiarę dał tylko temu oskarżonemu, jego wyjaśnienia stanowiły podstawę czynionych ustaleń w zakresie czynu jemu przypisanego, jak też pozostałym oskarżonym. Należy zgodzić się z autorem apelacji, że oskarżony R. Ż. spełnił przesłanki z art. 60 § 3 kk i to w zdecydowanie większym zakresie niż pozostali w/w oskarżeni, odnośnie których Sąd I instancji zastosował tenże przepis. Dlatego też Sąd odwoławczy uwzględnił apelację obrońcy oskarżonego R. Ż. i stosując przepis art. 60 § 3 i § 6 pkt 4 kk na mocy art. 34 kk i art. 35 § 1 kk wymierzył oskarżonemu karę 8 miesięcy ograniczenia wolności zobowiązując oskarżonego do wykonywania nieodpłatnej, kontrolowanej pracy na cele społeczne w wymiarze 20 godzin w stosunku miesięcznym. Orzekając z mocy w/w przepisów karę łagodniejszego rodzaju nie znaleziono okoliczności, które uzasadniałyby zastosowanie warunkowego zawieszenia jej wykonania. Wprawdzie Sąd I instancji zastosował tę instytucję ale do orzeczonej kary pozbawienia wolności, która jest karą rodzajowo surowszą, tym samym inny jest celowościowy wymiar takiego orzeczenia. Uwzględniając wymierzoną obecnie wobec oskarżonego karę łagodniejszego rodzaju Sąd Apelacyjny uznał, że całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych przypisanego oskarżonemu czynu przeczy w sposób zdecydowany uwzględnieniu wniosku apelacji w tym zakresie, bowiem orzeczenie kary ograniczenia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nie byłoby wystarczające dla osiągnięcia wobec oskarżonego ustawowych celów kary, a w szczególności zapobieżeniu powrotowi do przestępstwa. Dlatego też orzeczono jak w wyroku.

Uwzględnieniu podlegała również **apelacja obrońcy oskarżonego P. R. (1)**. Okazała się ona skuteczną w związku z uchybieniami Sądu Okręgowego powołanymi w apelacji, a odnoszącymi się do ustaleń w zakresie zamiaru oskarżonego. Skarżący w apelacji wskazuje, iż Sąd Okręgowy nie wykazał, aby oskarżony P. R. (1) biorąc udział w pobiciu pokrzywdzonych działał również zamiarem zaboru ich mienia, a tym samym, aby można jemu przypisać popełnienie przestępstwa z art. 280 § 2 kk.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że oskarżony P. R. (1) po spotkaniu na terenie klubu sportowego (...) razem z pozostałymi współoskarżonymi pojechał na stację kolejową W. – P., „aby pobić (...) wracających z meczu”. Tam już na peronie po wjechaniu pociągu przeszedł wraz z R. R. (1) i T. M. (1) wzdłuż pociągu w poszukiwaniu (...) i w pewnym momencie uderzył butelką wychylającego się z okna pociągu D. Ł.. Następnie dokonano ustaleń w zakresie działań pozostałych oskarżonych, a na zakończenie uznano, iż „w pewnym momencie” wskazani wszyscy oskarżeni, w tym wymieniony został P. R. (1), uciekli do oczekujących samochodów (str. 13-16 uzas.).

Czyniąc rozważania odnośnie zamiaru oskarżonych Sąd Okręgowy stwierdził, iż wskazani konkretni oskarżeni, w tym P. R. (1) „akceptowali użycie maczet” wobec pokrzywdzonych, nadto oskarżeni Ł. J., A. L. (1), D. K. i M. K. (2), którzy znajdowali się „tuż obok na peronie” „aprobowali” wyartykułowane przez T. M. (1), J. G. (2), R. R. (1) i D. S. żądanie wydania przez pokrzywdzonych szalików i innych przedmiotów z emblematami klubu (...) (str. 108 uzas.). Słusznie więc apelacja podnosi, iż w tej grupie oskarżonych, którzy „aprobowali” zabór pokrzywdzonym przedmiotów z emblematami klubowymi nie został wskazany oskarżony P. R. (1). Wcześniej oceniając wyjaśnienia oskarżonego P. R. (1) Sąd Okręgowy nie dał wiary jego twierdzeniom, iż był tylko kierowcą i biernie przyglądającym się działaniom

innych osób na peronie. Natomiast w pozostałym zakresie, tj. odnośnie wskazania osób biorących udział w zajściu i ich roli depozycje oskarżonego uznał za wiarygodne (str. 87 uzas.).

W związku z powyższym nie można odmówić racji skarżącemu, iż z uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie wynika, aby Sąd Okręgowy ustalił, iż oskarżony P. R. (1) biorąc udział w pobiciu pokrzywdzonych, co nie jest kwestionowane, obejmował swoim zamiarem również dokonanie przez współoskarżonych kradzieży należących do pokrzywdzonych przedmiotów z emblematami klubowymi, bowiem jemu samemu nie przypisano dokonania fizycznie zaboru tych przedmiotów.

Nie można wykluczyć, iż powyższy brak jest następstwem przeoczenia, tym bardziej, że w podsumowaniu, poprzedzającym powyższej wskazane braki merytoryczne, znajduje się nazwisko oskarżonego jako sprawcy, który tak jak wskazani pozostali oskarżeni, obejmowali „swoją świadomością użycie przemocy” wobec pokrzywdzonych i „dopuszczali też możliwość zabrania” na ich szkodę przedmiotów z emblematami klubowymi (str. 107 uzas.). Jednak to ogólne stwierdzenie wobec powyżej zaprezentowanych nie może być uznane za dostateczne umotywowanie zamiaru oskarżonego w zakresie czynu z art. 280 § 2 kk, a tym bardziej w sytuacji, gdy kolejne stwierdzenia i ustalenia takiemu stanowisku przeczą w sposób zdecydowany.

Uwzględniając kierunek apelacji Sąd Apelacyjny nie jest uprawniony do czynienia ustaleń potwierdzających ogólny wniosek Sądu Okręgowego skutkujący przyjęciem, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu czynu z art. 280 § 2 kk. Również nie może podlegać uwzględnieniu w tym zakresie ewentualny wniosek apelacji o uchylenie zaskarżonego wyroku wobec oskarżonego i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, skoro przy braku apelacji na niekorzyść oskarżonego sąd ponownie rozpoznający sprawę nie może poczynić ustaleń mniej korzystnych dla oskarżonego niż zawarte w uchylonym wyroku.

W tej sytuacji jedynie możliwym rozstrzygnięciem było uznanie, że oskarżony P. R. (1) w dniu 18 listopada 2010 r. w W. na (...) W. – P. działając wspólnie i w porozumieniu z ustalonymi osobami wziął udział w pobiciu M. M. (1), P. B. (1), R. B., A. Z. (2) i D. Ł. narażając ich na nastąpienie skutku określonego w art. 157 § 1 kk, tym samym oskarżony popełnił czyn z art. 158 § 1 kk. W tym zakresie ustalenia Sądu Okręgowego co do winy oskarżonego wątpliwości nie budzą, nie są też kwestionowane w apelacji.

Orzekając wobec oskarżonego karę roku pozbawienia wolności Sąd Apelacyjny miał na uwadze okoliczności przedmiotowe i podmiotowe czynu, czynu, stopień społecznej szkodliwości czynu, stopień winy oskarżonego, motywy i pobudki jego działania, jego niekaralność i postawę w toku postępowania, a także ustawowe cele jakie ma spełnić kara tak wobec oskarżonego jak i w zakresie prewencji ogólnej. Sąd odwoławczy podzielił stanowisko Sądu I instancji, iż wobec oskarżonego ze względu na treść jego wyjaśnień brak jest podstaw do zastosowania art. 60 § 3 kk, a nadto brak jest też uzasadnienia dla zastosowania instytucji warunkowego zawieszenia wykonania rzeczony kary roku pozbawienia wolności. Na podstawie art. 63 § 1 kk zaliczono oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 9 marca 2011 r. do dnia 10 marca 2011 r.

Apelacje obrońców oskarżonych D. S., A. L. (1), D. K. nie zasługują na uwzględnienie.

W pierwszej kolejności celowym jest odniesienie się do formy sporządzonego uzasadnienia zaskarżonego wyroku, co do którego apelacja obrońcy oskarżonego D. S. stawia zarzut obrazy przez Sąd Okręgowy art. 424 § 1 kpk.

Zgodzić się należy ze skarżącym, iż nie znajduje uzasadnienia przeznaczenie w motywach pisemnych wyroku kilkudziesięciu stron na przytaczanie treści dowodów z różnych faz postępowania. Przyjęcie takiej formy uzasadnienia zaskarżonego wyroku musi podlegać krytyce.

Należy przypomnieć, że najbardziej istotne jest to, aby pisemne motywy orzeczenia koncentrowały się na zagadnieniach kluczowych przy wydaniu rozstrzygnięcia, streszczały w syntetyczny sposób węzłowe okoliczności sprawy, a nie przytaczały treści określonego dowodu in extenso, chociaż np. w sytuacji, gdy są to treści wewnętrznie sprzeczne, powołanie poszczególnych elementów pozostających w sprzeczności jest wskazane. Jednak i w takiej

sytuacji chodzi o elementy wypowiedzi, a nie przepisywanie pełnej jej treści z różnych faz postępowania. Nie tylko zbędne i nieracjonalne, ale nie znajdujące podstaw prawnych jest – jak to uczynił Sąd I instancji – przepisywanie wyjaśnień oskarżonych z różnych faz postępowania na kilkudziesięciu stronach uzasadnienia zaskarżonego wyroku, o którego jakości decyduje przecież zawartość merytoryczna, a nie ilość stron. Dowód ma być oceniony, a nie opisany, a bezpośrednie cytowanie treści dowodów dopuszczalne jest wówczas, gdy zachodzi potrzeba zestawienia jej z treścią innych dowodów i wyciągnięcia wniosków na podstawie takiego zestawienia. Część uzasadnienia związana z oceną dowodów ma dać odpowiedź na pytanie, dlaczego określone dowody zostały uznane za wiarygodne a inne nie i tak jak nie może sprowadzać się do zacytowania treści dowodów, nie może być także opisem znajdujących się w sprawie relacji.

W uzasadnieniu zaskarżonego wyroku Sąd Okręgowy odnośnie oskarżonych D. S., A. L. (1), D. K. przedstawił swój tok rozumowania, który doprowadził do uznania ich za winnych przypisanego czynu. Sąd ten wskazał, jakie fakty uznał za udowodnione, na jakich oparł się dowodach i dlaczego nie uznał dowodów przeciwnych, wyjaśnił podstawę prawną wyroku oraz okoliczności, które miał na uwadze przy wymiarze kary. Mimo, iż i w tym zakresie uzasadnienie obarczone jest mankamentami, to wynika z niego dlaczego taki właśnie zapadł wyrok, a więc pozwala ono na kontrolę instancyjną, chociaż utrudnioną.

Trzeba zauważyć, że sąd odwoławczy kontroluje zasadność orzeczenia sądu pierwszej instancji, a nie jego uzasadnienie, chociaż pełni ono niewątpliwie ważną funkcję w postępowaniu odwoławczym. Uzasadnienie w toku kontroli odwoławczej jest jedynie punktem wyjścia do zbadania zasadności rozstrzygnięcia, o czym decyduje całokształt materiału dowodowego zebranego w sprawie. Niespełnienie wymagań określonych w art. 424 kpk samo przez się nie wystarcza do zastosowania art. 438 pkt 2 kpk, lecz wskazuje jedynie na potrzebę przeprowadzania szczególnie wnikliwej i skrupulatnej kontroli zaskarżonego orzeczenia. Podzielając stanowisko skarżącego, iż uzasadnienie zaskarżonego wyroku zawiera mankamenty, to stwierdzić trzeba, że odnośnie w/w oskarżonych nie są one tego rodzaju, aby niemożliwa była weryfikacja ustaleń i twierdzeń zawartych w uzasadnieniu, jak też aby nie można w sposób merytoryczny ustosunkować się do zarzutów apelacji, a tylko wówczas można by powiedzieć, że wyrok uchyla się spod kontroli, czyli de facto brak jest motywów tegoż wyroku. Zatem powoływana w apelacji wadliwość uzasadnienia zaskarżonego wyroku nie spełnia warunku określonego w art. 438 pkt 2 kpk.

Jeżeli chodzi o apelacje obrońców w/wskazanych oskarżonych D. S., A. L. (1), D. K. to formułując w różny sposób zarzuty nie kwestionują one udziału oskarżonych w zdarzeniu, a wskazując na uchybienia Sądu Okręgowego w konsekwencji poddają udział w nim każdego z oskarżonych innej ocenie prawnej. Jedynie apelacja obrońcy oskarżonego A. L. (1) jako zasadniczy zgłasza wniosek o uniewinnienie oskarżonego, a ewentualnie wnosi o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez przyjęcie kwalifikacji prawnej z art. 158 § 1 kk bądź art. 280 § 1 k w zw. z art. 283 kk. Z uzasadnienia apelacji wynika jednak jednoznacznie, że nie jest kwestionowany udział A. L. (1) w zdarzeniu na peronie stacji kolejowej W. – P., natomiast skarżący próbuje wykazać, iż zabieranie przedmiotów z emblematami klubowymi – „barw” klubowych – przy użyciu przemocy nie może być uznane za przestępstwo rozboju. W tym ostatnim zakresie trzeba odwołać się do uzasadnienia zaskarżonego wyroku, w którym trafnie uznano, że kurtki, czapki, szaliki z emblematami drużyny sportowej stanowią cudzą rzecz ruchomą w rozumieniu przepisów kodeksu karnego. To, że oskarżeni jako kibice w tym zakresie kierują się swoistym „kodeksem kibica” nie prowadzi do wniosku, że obowiązujący porządek prawny nie dotyczy takich osób. Każda z rzeczy zabranych pokrzywdzonym, wbrew twierdzeniu obrońcy oskarżonego D. S., miała określoną wartość materialną, została zabrana pokrzywdzonym przy użyciu przemocy przez sprawców, z których dwóch posługiwało się maczetami. Warto przywołać za tą apelacją wyjaśnienia M. K. (2), który wyraźnie i jednoznacznie podał, że zabrane szaliki z emblematami klubu sportowego przeciwnika trafiały do jednej osoby – (...) – odpowiedzialnej za szaliki, przechowywane były w magazynie, a następnie łączone jako „przysłowiowy dywan” były palone, by „zdenerwować przeciwników na derbach” (k 2668 i nast.). Sposób postępowania z zabranymi kibicowi–przeciwnikowi „barwami” opisywali i inni oskarżeni. Nie może budzić wątpliwości, iż pokrzywdzeni zostali przemocą pozbawieni władztwa na opisanych przedmiotach, z którymi oskarżeni w przyszłości mieli postąpić jak z własną rzeczą, czyli spalić. To, że zabrane „barwy” w przyszłości podlegały „niszczeniu”, nie może podważyć ustaleń Sądu Okręgowego, co do tego, że przedmioty użytkowane przez

pokrzywdzonych oznakowane „barwami” stanowiły przedmiot zaboru dokonanego przez oskarżonych. W świetle powyższego trudno znaleźć logiczne i prawne uzasadnienie dla argumentacji w tym zakresie przedstawionej w apelacjach, a szczególnie w apelacji obrońcy oskarżonego A. L. (1).

Odnotować trzeba, że stanowisko Sądu Okręgowego co do udziału oskarżonego A. L. (1) w zdarzeniu nie zostało zakwestionowane. To, że oskarżony nie przyznał się do dokonania zarzucanego czynu nie oznacza, iż ustalenia tegoż Sądu obarczone są błędem. Warto zwrócić uwagę, że na rozprawie oskarżony nie zaprzeczał swojemu udziałowi w zdarzeniu, kwestionował natomiast posługiwanie się niebezpiecznymi przedmiotami oraz dokonanie kradzieży przedmiotów na szkodę pokrzywdzonych. Wyjaśnienia oskarżonych T. M. (1), R. R. (1), J. G. (2), Ł. J., R. Ż. i J. Ś. wskazują w sposób nie budzący wątpliwości na niezasadność zasadniczego wniosku apelacji, czyli wniosku o uniewinnienie oskarżonego od dokonania przypisanego jemu czynu.

Nie można też uznać, aby wnioski apelacji obrońcy oskarżonego A. L. (1) oraz obrońcy oskarżonego D. S. o uznanie, że oskarżeni dopuścili się jedynie czynu z art. 158 § 1 kk oraz apelacji obrońcy oskarżonego D. K. o przyjęcie kwalifikacji czynu z art. 280 § 1 kk były zasadne.

Sąd Okręgowy, jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku, dokonując ustaleń uwzględnił zebrane w sprawie dowody, poddał je analizie i ocenie, co do której apelacje nie wykazały, aby nastąpiła z przekroczeniem zasady wyrażonej w art. 7 kpk. Głównym źródłem informacji o zdarzeniu były wyjaśnienia tych oskarżonych, którzy opisywali jego przebieg, osoby w nim uczestniczące i w niektórych przypadkach ich zachowanie nadto zeznania pokrzywdzonych.

Zauważyć trzeba, co trafnie podniósł Sąd Okręgowy, że każdy z oskarżonych, który opisywał przebieg zdarzenia, starał się minimalizować swój udział, a niejednokrotnie również kolegów, świadkowie zaś na rozprawie „zasłaniaли się niepamięcią”. Ponadto inkryminowane zdarzenie było dynamiczne, krótkotrwałe, skierowane przeciwko kilku pokrzywdzonym, brało w nim udział kilkunastu napastników, którzy przemieszczali się, i nie zawsze widzieli w jaki sposób zachowywał się każdy z uczestników tego zdarzenia wobec pokrzywdzonych. Dlatego nie można w tych relacjach odnaleźć m.in. dokładnych opisów zachowań wszystkich oskarżonych i to bez względu na to, czy byli zamaskowani, czy też nie, w jaki sposób i w jakiej kolorystyce. W związku z tym, fakt że współsprawcy, czy pokrzywdzeni nie opisali działania napastnika w czerwonej kominiarce, czyli oskarżonego A. L. (1), nie może prowadzić do wniosku, iż ustalenia Sądu Okręgowego w tym zakresie obarczone są błędem. Domaganie się zaś przez obrońcę oskarżonego D. S. odtworzenia rozmów jakie oskarżeni prowadzili w czasie jazdy samochodami, ustalenie w których samochodach znajdowały się skradzione pokrzywdzonym przedmioty było niemożliwe nie dlatego, że Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy przepisów postępowania, ale dlatego, że tylko tę wiedzę posiadali oskarżeni i nie przekazali jej w toku postępowania. Nie są to jednak tego rodzaju braki postępowania, które uzasadniałyby istnienie wątpliwości co do głównego przedmiotu procesu.

W sytuacji dowodowej sprawy obiektywnie nie było możliwe dokonanie precyzyjnej rekonstrukcji zdarzenia i ustalenie w jaki sposób zachowywał się każdy ze sprawców w konkretnym momencie zdarzenia. Nie oznacza to jednak, że nie było możliwe dokonanie ustaleń, które zadecydowały w sposób dostateczny o uznaniu winy oskarżonych w zakresie przypisanych im czynów. Analiza wszystkich relacji pozwoliła Sądowi orzekającemu na dokonanie rekonstrukcji przebiegu zdarzenia i dokonanie ustaleń w zakresie znamion przypisanego oskarżonym czynu, co nie zostało skutecznie podważone przez skarżących.

Apelacje nie kwestionują uczestnictwa oskarżonych A. L. (1) i D. S. w pobiciu pokrzywdzonych, a apelacja obrońcy oskarżonego D. K. jego udziału w dokonaniu na pokrzywdzonych rozboju wyczerpującego znamiona przestępstwa z art. 280 § 1 kk. Nie przedstawiają też skutecznych argumentów, które mogłyby podważyć ustalenia Sądu Okręgowego co do tego, że ci oskarżeni akceptowali posługiwanie się maczetami przez R. R. (1) i J. G. (2), wobec pokrzywdzonych, przy czym sami posiadali D. S. gaz, A. L. (1) pałkę teleskopową, a D. K. łańcuch. To, że wobec oskarżonego A. L. (1) nie orzeczono środka karnego z art. 44 § 2 kk w postaci przepadku pałki w realiach niniejszej sprawy nie może być uznane za argument potwierdzający zasadność apelacji.

Z ustaleń Sądu I instancji wynika, że przedmioty, w które „uzbrojeni” byli oskarżeni, zostały przed wyjściem na peron wyjęte z bagażnika samochodu, wtedy kiedy też wyjmowano maczety, a więc noże nie o małych rozmiarach, które można schować w dłoni w sposób niewidoczny dla innych osób. Widzieli je pokrzywdzeni, kiedy do pociągu wbiegli z maczetami J. G. (2) i R. R. (1), a wraz z tymi oskarżonymi m.in. oskarżony D. S.. Z przyjętych za wiarygodne wyjaśnień D. S. wynika, że działanie gazu odczuł oskarżony A. L. (2), co oznacza, że znajdował się blisko źródła działania gazu, co też daje obraz usytuowania tego oskarżonego w centrum inkryminowanych działań i wobec oskarżonych posługujących się maczetami. Wbiegających do pociągu widzieli pozostali oskarżeni, którzy razem z nimi poszli na peron. Ponadto, jak wynika z niepodważonych ustaleń Sądu I instancji w momencie kiedy zdarzenie przeniosło się na peron to oskarżony D. K. uderzał D. Ł. pięścią po żebrach, a oskarżony J. G. (2) uderzył go m.in. raz maczetą w nogę. Dla Sądu Okręgowego oczywistym było, że oskarżeni D. S., A. L. (1) i D. K. nie posługiwali się maczetami, czynili to inni współsprawcy, co przecież nie jest równoznaczne przy istnieniu współsprawstwa z niemożliwością uznania, iż swoim zamiarem obejmowali posługiwanie się maczetami w czasie zdarzenia. To, że oskarżony D. S. i A. L. (1) zaprzeczali, aby widzieli maczety, że M. K. (3) nie pamiętał aby były one używane w czasie zajścia, że pierwsi obaj oskarżeni twierdzili, że wyjeżdżali z terenu klubu (...) celem pobicia kibiców przeciwnej drużyny piłkarskiej nie oznacza, że odmowa wiary w tym zakresie wyjaśnieniom oskarżonych nie podlega ochronie art. 7 kpk, skoro Sąd I instancji wykazał jakie dowody i okoliczności z nich wynikające o tym zadecydowały.

Oskarżony D. K. w swoich wyjaśnieniach złożonych w śledztwie jednoznacznie stwierdził, że celem działania było zaatakowanie (...) i zabranie im „barw”. Wydania tychże „barw” domagali się od pokrzywdzonych oskarżeni, którzy jako pierwsi wbiegli do pociągu, w tym m.in. oskarżony D. S.. Natomiast oskarżeni będący na peronie wyciągając i bijąc pokrzywdzonych zabierali im szaliki, kurtkę i bluzę z emblematami klubowymi. Wśród tych oskarżonych był też A. L. (1). Wbrew twierdzeniom apelacji bez znaczenia dla powyższej oceny był stwierdzony eksces oskarżonego R. R. (1), a to że oskarżeni nie akceptowali jego działania znalazło odzwierciedlenie w zaskarżonym wyroku.

Uwzględniając powyższe nie można czynić zarzutu Sądowi Okręgowemu, iż uznał, że oskarżeni D. S., A. L. (1) i D. K. akceptowali posługiwanie się maczetami wobec pokrzywdzonych przez J. G. (2) i R. R. (1), jak też obejmowali swoim zamiarem zabór przedmiotów zawierających emblematy klubu piłkarskiego (...). Brak jest podstaw, aby uznać, iż w tym zakresie Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy powoływanych w apelacjach przepisów postępowania, błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku mającego wpływ na jego treść, czy też obrazy prawa materialnego.

Z uzasadnienia zaskarżonego wyroku wynika dlaczego Sąd uznał, iż oskarżeni dopuścili się przestępstwa z art. 280 § 2 kk, jakie względy zadecydowały o przyjęciu ich współsprawstwa. To, że apelacja obrońcy oskarżonego A. L. (1) nie przyjmuje „za logiczne, iż 7 oskarżonych jednocześnie dokonało zaboru” według jej autora „dwóch klubowych insygniów” nie może zmienić gruntownie umotywowanych poglądów orzecznictwa i doktryny. Bez znaczenia też dla przyjęcia kwalifikacji prawnej czynu z art. 280 § 2 kk jest charakter odniesionych obrażeń przez pokrzywdzonych, dlatego argument tej apelacji w omawianym zakresie jest zupełnie bezprzedmiotowy. Jeżeli zaś chodzi o określenie wartości skradzionych przez oskarżonych przedmiotów na szkodę pokrzywdzonych to fakt, iż nie była możliwa precyzyjna ich wycena nie dezawuuje ustaleń Sądu Okręgowego.

Skoro oskarżonym zostało udowodnione, że ich zamiarem było dążenie do zagarnięcia rzeczy, na których znajdowały się emblematy klubu piłkarskiego (...), poprzez użycie wobec pokrzywdzonych przemocy oraz przy posługiwaniu się nożami w postaci maczet przez dwóch współsprawców, to domaganie się przez apelację, aby uznać, iż oskarżeni D. S., A. L. (1) dopuścili się jedynie czynu z art. 158

§ 1 kk, a oskarżony D. K. czynu z art. 280 § 1 kk jest niezasadne. Oba elementy przypisanego oskarżonym przestępstwa rozboju określonego w art. 280 § 2 kk jak ustalił Sąd Okręgowy, były objęte wolą oskarżonych w postaci chęci uzyskania „barw”, jak i ustalonych środków do niego prowadzących. W związku tym nie może podlegać kwestionowaniu kwalifikacja prawna czynu przypisanego oskarżonym D. S., A. L. (1) i D. K.. W tej sytuacji wniosek apelacji obrońcy oskarżonego A. L. (1) o zastosowanie art. 283 kk nie ma prawnej racji bytu. Zupełnie też pozbawiony zasadności jest gołosłowny zarzut naruszenia prawa tego oskarżonego do rozpoznania sprawy przez niezawisły sąd. Faktem jest, że

co pewien czas pojawiają się w mediach doniesienia o agresywnych zachowaniach pewnych grup kibiców klubów piłkarskich i ich negatywna ocena. Jednak to nie media kreują zdarzenia i nie media kształtują stopień społecznej szkodliwości tego rodzaju zachowań. To sąd orzekający dokonuje oceny stopnia społecznej szkodliwości konkretnego czynu zarzucanego konkretnym oskarżonym kierując się wskazaniem art. 115 § 2 kk. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby uznać, iż Sąd I instancji nie dotrzymał powyższych warunków i nie stosował się do naczelných zasad procesowych.

Odnosnie apelacji obrońcy oskarżonego R. R. (1) oraz apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonego

Obrońca w apelacji nie kwestionuje ustaleń Sądu Okręgowego, a jedynie domaga się w swoim zasadniczym wniosku przypisania oskarżonemu zamiast czynu z art. 280 § 2 kk przestępstw z art. 159 kk i art. 278 § 1 kk. Bezspornym jest więc, że oskarżony R. R. (1) na peronie stacji kolejowej W.-P. działając wspólnie z innymi osobami posługując się maczetą wziął udział w pobiciu pokrzywdzonych, dokonał zaboru plecaka, kurtki, swetra na szkodę M. M. (1) oraz telefonu komórkowego, dokumentów na szkodę P. B. (1). Brak jest podstaw, aby uznać, iż ustalenia Sądu Okręgowego uprawniałyby do przyjęcia, iż oskarżony dopuścił się czynu z art. 159 kk, skoro jak sam przyznał „chcieliśmy się zemścić, pozabierać barwy i je popalić” (k 155-158). Podnieść też trzeba, że eksces dotyczący w/w kradzieży przedmiotów nie byłby możliwy do dokonania przez oskarżonego, gdyby wobec pokrzywdzonych nie stosował przemocy on sam, jak i współsprawcy, z którymi działał w porozumieniu. Dlatego też umocowanie faktyczne i prawne ma wniosek ewentualny apelacji przyjmujący za podstawę popełnienie przez oskarżonego czynu z art. 280 § 2 kk.

Trzeba jednak zauważyć, jak słusznie podnosi w swojej **apelacji prokurator**, że oskarżony, jak wynika z ustaleń Sądu Okręgowego swoich działań nie ograniczył tylko do opisanego mu czynu, bowiem swoim zamiarem obejmował całe zdarzenie, w którym uczestniczył. Sąd Okręgowy wyraźnie stwierdził (k 110-111 uzas), że oskarżony „R. R. (1) obejmował swoim zamiarem zarówno używanie przemocy wobec pokrzywdzonych jak i posługiwanie się maczetami, które to środki miały na celu przełamanie oporu pokrzywdzonych i dokonanie zaboru rzeczy. Niezależnie jednak od porozumienia obejmującego zabór przedmiotów z emblematami klubowymi, R. R. (1) wbiegł do przedziału (...)” pociągu skąd zabrał dodatkowo przedmioty na szkodę M. M. (1) i P. B. (1). To stanowisko znajduje potwierdzenie w zebranych materiale dowodowym, a ponadto warto zauważyć, że o ekscesie jednego ze współdziałających można mówić tylko wówczas, gdy dopuszcza się on zachowania wykraczającego poza ramy porozumienia istniejącego między współdziałającymi, którzy nawet konkludentnie nie obejmują swoją świadomością i wolą ekscesu współdziałającego.

Powyższe przekonuje o zasadności apelacji prokuratora i wskazuje, iż opis czynu zawarty w zaskarżonego wyroku odnośnie oskarżonego R. R. (1) pozostaje w sprzeczności ze stanem faktycznym i prawnym niniejszej sprawy. Dlatego też uwzględniając prawidłowe ustalenia należało w tym zakresie dokonać korekty poprzez przypisanie oskarżonemu czynu faktycznie przez niego popełnionego.

Przechodząc do **wymiaru kary** wobec oskarżonego **R. R. (1)** to Sąd Apelacyjny podzielił stanowisko wyrażone w zaskarżonym wyroku, iż wobec tegoż oskarżonego nie zachodzą podstawy do zastosowania art. 60 § 3 kk, o czym przekonuje w sposób zdecydowany lektura jego wyjaśnień. Jednocześnie nie można pominąć, iż wyjaśnienia tego oskarżonego, a także oskarżonego **D. S.** i w pewnym zakresie oskarżonego **A. L. (1)** pozwoliły Sądowi I instancji na pełniejszą rekonstrukcję przebiegu inkryminowanego zdarzenia, bowiem wskazywały też i inne okoliczności, osoby biorące udział w zajściu niż wynikało to z wyjaśnień T. M. (1), Ł. J., R. Ż..

Uwzględniając powyższe, okoliczności łagodzące wskazane przez Sąd Okręgowy, a także powoływane w apelacjach obrońców niezbyt groźne skutki jakie odnieśli pokrzywdzeni w wyniku zdarzenia i nie tracąc z pola widzenia stopnia winy oskarżonych i stopnia społecznej szkodliwości czynu popełnionego przez oskarżonych, Sąd odwoławczy uznał, iż wobec oskarżonych zachodzą warunki do zastosowania nadzwyczajnego złagodzenia kary pozbawienia wolności, bowiem nawet najniższa przewidziana ustawowo kara za czyn z art. 280 § 2 kk byłaby niewspółmiernie surowa. Dlatego też w tym zakresie zmieniono zaskarżony wyrok poprzez orzeczenie, przy zastosowaniu art. 60 § 2 i § 6 pkt 2 kk, wobec oskarżonych R. R. (1), D. S. i A. L. (1) kar po 2 lata pozbawienia wolności, uznając, że kary te spełnią

swoje ustawowe cele wobec oskarżonych, jak i w zakresie prewencji ogólnej. Całokształt okoliczności przedmiotowych i podmiotowych ujawnionych w sprawie nie uzasadniał warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonych wobec w/w oskarżonych kar pozbawienia wolności.

Odnośnie apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (2) to Sąd Apelacyjny nie znalazł nie tylko w uzasadnieniu apelacji, ale i po przeprowadzeniu kontroli odwoławczej, argumentów, które wskazywałyby na zasadność zarzutu obrazy przepisów art. 410 kpk i art. 7 kpk. Niewątpliwie i w tym zakresie uzasadnienie zaskarżonego wyroku dalece odbiega od wzorcowego, niemniej jednak konfrontacja ustaleń faktycznych dokonanych przez Sąd I instancji z zebranymi w sprawie dowodami prowadzi do wniosku, iż stanowisko tegoż Sądu jest zasadne. Sąd Okręgowy uwzględnił wszystkie w tym zakresie dowody, poddał je ocenie, co do której autor apelacji nie wykazał, aby przekraczała granice art. 7 kpk. Takich też argumentów nie znalazł Sąd odwoławczy. Warto zauważyć, iż z prawidłowych ustaleń Sądu Okręgowego wynika, że oskarżony K. K. (2) kierując samochodem marki F. (...) nie pojechał, po spotkaniu się wszystkich przy klubie (...), jedynie w okolice stacji kolejowej W.-P., bowiem wcześniej wszyscy oskarżeni jadący samochodami krążyli po ulicach (...) w poszukiwaniu (...), a nadto w pewnym momencie zatrzymali się, wszyscy spotkali się, wysiedli z samochodów i pobiegli na przystanek autobusowy w oczekiwaniu na autobus, w którym mieli być (...). Ponieważ zrezygnowali z zaatakowania jadących tam dwóch czy trzech kibiców, to T. M. (1) zdecydował, że pojedą na stację W. – P., bowiem właśnie tam będzie jechał pociąg z kibicami wracającymi do L. (str.14 uzas). Te okoliczności wynikają z wyjaśnień wskazanych oskarżonych, z którymi pozostają w sprzeczności wyjaśnienia oskarżonego K. K. (2). Nie można czynić zarzutu Sądowi I instancji, że nie nadał waloru wiarygodności żadnej z wersji, którą podawał tenże oskarżony w toku postępowania.

Jeżeli chodzi o zarzut obrazy art. 413 kpk, to celem wykazania jego bezzasadności wystarczającym jest odwołanie się do treści zaskarżonego wyroku. Nie można też uznać, aby ocena stopnia społecznej szkodliwości czynu przypisanego oskarżonemu była niewłaściwa, bądź wykraczała poza treść art. 115 § 2 kpk.

Reasumując – apelacja nie wykazała, aby Sąd Okręgowy dopuścił się obrazy wskazanych przepisów postępowania, a w konsekwencji błędu w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę zaskarżonego wyroku. Takich też argumentów nie znalazł Sąd Apelacyjny, dlatego uznał, iż ustalenia faktyczne, ustalenia co do winy oskarżonego K. K. (2) są prawidłowe. Nie stwierdzono też istnienia okoliczności, które uzasadniałyby twierdzenie, iż orzeczona wobec oskarżonego kara pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania nosi cechy rażącej niewspółmierności w sensie surowości. W związku z powyższym zaskarżony wyrok wobec oskarżonego K. K. (2) utrzymano w mocy.

Odnośnie apelacji prokuratora wniesionej na niekorzyść oskarżonych A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) i M. C. należy stwierdzić, iż zasługuje ona na uwzględnienie. W tej sytuacji ustosunkowanie się do **apelacji obrońcy oskarżonego K. K. (1)** staje się bezprzedmiotowe.

Oskarżonym A. Z. (1), M. Z., M. K. (1), M. Ż., J. Ś., K. K. (1) aktem oskarżenia zarzucono popełnienie wspólnie i w porozumieniu z w/w innymi oskarżonymi czynu z art. 280 § 2 kk. Sąd Okręgowy uznał, iż oskarżeni dopuścili się czynu z art. 159 kk i jak wynika z uzasadnienia zaskarżonego wyroku uczynił to dlatego, że zarzucany czyn podzielił na dwie fazy. Pomijając przyjętą w tej mierze błędną kwalifikację prawną czynu, należy podnieść, że uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie wyjaśnia jakie względy zadecydowały o tego rodzaju ustaleniach. Sąd ten w sposób arbitralny uznał, że zajście miało dwie fazy, w każdej z nich brali udział określeni oskarżeni, a w/w oskarżeni brali udział „w drugiej fazie” zajścia i nie obejmowali swoim zamiarem zaboru pokrzywdzonym przedmiotów z emblematami klubu (...). Słusznie apelacja prokuratora zarzuca dowolność tychże ustaleń i wskazuje, że przeczą temu zebrane w sprawie dowody, w tym dowody, które Sąd I instancji obdarzył wiarygodnością.

Stanowisko skarżącego potwierdzają zeznania pokrzywdzonych, ale przede wszystkim wyjaśnienia samych oskarżonych, o czym przekonuje ich lektura. Oskarżeni wyjaśniali:

– J. Ś. (k 1658-61; 1690) na okrzyk „dawajcie do pociągu” grupa ruszyła i on w tej grupie. Były tam jakieś barwy, część uciekła z barwami, ktoś został „skrojony” (co w slangu młodzieżowym oznacza okradziony), pokrzywdzeni byli

bici, kopani, sprawcy obskoczyli ich jak hieny, widział maczetę u R. R. (2). Opisując zdarzenie na rozprawie (k 3328) oskarżony podał, iż ruszył na peron razem z grupą, aby się od niej nie oddzielić i nie zachowywać dystansu.

– K. K. (1) wiedział od T. M. (1), żeby pojechać na awanturę co oznaczało, aby pobić, być może zabrać barwy, ustawić (...). Wszyscy wyszli na stację, nadjechał pociąg, pobiegli i on był w tej grupie, tyle że na końcu, ktoś został wyciągnięty z pociągu i był bity przez całą grupę, sprawcy ściągali bluzę, koszulę z pokrzywdzonych (k 1579-82). Część grupy była w pociągu, część na peronie, sam oskarżony zaprzecza udziałowi w tym zajściu, stwierdzając, że przesuwiał się po peronie i widział pokrzywdzonych bitych rękami, pałkami, łańcuchem (k 1723).

– D. S.. że jak zbliżał się pociąg gęsiego wbiegli na peron i znaleźli się na końcu pociągu (k 1418)

– J. G. (2) (k 169, 1282, 1520) jak wjechał pociąg wszystkie osoby pobiegły do pociągu, połowa z nich weszła do pociągu, połowa zaczęła wyciągać kibiców z pociągu, widział, że każdy z kolegów szarpał kogoś, trzymał

– R. R. (1) gdy podjechał pociąg wszyscy wybiegli do pociągu, chcieli zemsty pozabierać barwy

– T. M. (1) na rozprawie podał, że cała grupa napierała na pociąg, zdarzenie przeniosło się na peron

– Ł. J. gdy nadjeżdżał pociąg T. M. (1) krzyknął są, dawajcie, wtedy wszyscy podbiegli do tego wagonu, obok niego biegł J. Ś., widział na peronie K. K. (1), opisał zachowania oskarżonych, ich przemieszczanie się i sposób atakowania pokrzywdzonych, potwierdził, że chcieli zabrać barwy (k 1286, 2282- 85)

– P. R. (1) stwierdził, że wszyscy poszli na peron, określił, że M. Z. bił tych pokrzywdzonych, którzy zostali wyciągnięci z pociągu, A. Z. (1) trzymał osobę, którą reszta biła, z drugiej osoby wyciągniętej z pociągu i przewróconej na peron ściągnięto białą kurtkę

– D. K. przyznał, że atakowali pokrzywdzonych, aby zabrać barwy, to na miejscu wynikało, że ktoś zajmuje się pobiciem, a ktoś inny zabiera rzeczy; jak on bił to reszta atakowała inne osoby, ściągali im bluzy, koszulki (k 1559-62)

– M. K. (2) podał (k 2152), że na początku oskarżeni schowali się za tablicami z reklamami i na sygnał ruszyli do pociągu, a on jako ostatni. Widział, jak pokrzywdzony wyciągany z pociągu jest bity i rozbierany z koszulki, widział jak z pokrzywdzonych zdejmowano ubrania z emblematami, wszyscy się bili, widział maczety. Chcieli zemścić się i upokorzyć (...), chcieli pobić i zabrać „barwy”.

Powyżej zaprezentowany fragmenty w pełni potwierdzają zasadność apelacji prokuratora i przekonują o niewykonaniu przez Sąd Okręgowy podstawowych obowiązków procesowych w omawianej części zaskarżonego wyroku. Tym samym uzasadniają uchylenie orzeczenia w tej części i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, celem dokonania ustaleń faktycznych zgodnych z regułą art. 2 § 2 kpk,

Taki sam wniosek odnosi się do wyroku odnośnie **oskarżonego M. C.**. Uzasadnienie zaskarżonego wyroku przekonuje o zasadności apelacji prokuratora i w tej części, bowiem powołane tamże argumenty są zasadne. Sąd Okręgowy w tym zakresie nie rozważył całokształtu dowodów, a szczególnie tych, które odnieść należy do udziału w zdarzeniu oskarżonego M. C.. Poza kompleksowymi rozważaniami pozostały więc wskazujące na udział tego oskarżonego w zdarzeniu wyjaśnienia T. M. (1) (k 972,973, 3292) i Ł. J.

(k 2281,2284) zaś analizę połączeń telefonicznych Sąd I instancji ograniczył de facto do przepisania na kilku stronach uzasadnienia wszystkich stwierdzonych połączeń telefonicznych. Słusznie w tym zakresie apelacja prokuratora odwołuje się do połączenia telefonicznego wykonanego przez D. S. do M. C. z terenu dzielnicy U., co do którego stwierdzono udział w zdarzeniu. Natomiast z nieznanymi powodów jeżeli chodzi o oskarżonego M. C. wykluczono jego udział, a zadecydował tożsamy czas i miejsce połączenia co odnośnie jego kolegi D. S.. To w samochodzie D. S. według wyjaśnień Ł. J. jechał M. C.. Warto też zauważyć, że np. M. K. (1) na rozprawie stwierdził (k 3367), że mimo, że jego telefon nie logował się w miejscu zdarzenia, to był on na peronie stacji W.-P..

Jeszcze raz należy przypomnieć, że zgodnie z treścią art. 2 § 2 kpk podstawę rozstrzygnięcia powinny stanowić prawdziwe ustalenia faktyczne, co w postępowaniu sądowym jest osiągalne tylko wtedy, gdy przedmiotem zainteresowania sądu jest cały zebrany materiał dowodowy bez pominięcia istotnych jego części i gdy całokształt tego materiału – po prawidłowym ujawnieniu go w procesie – stanie się następnie przedmiotem rozważań sądu zgodnie z art. 410 kpk. W niniejszej sprawie wobec oskarżonego M. C., tak jak i wobec pozostałych oskarżonych, których dotyczy apelacja prokuratora w całości, Sąd Okręgowy z tego obowiązku nie wywiązał się, bowiem nie można przyjąć, aby ustalenia faktyczne poczynione przez tenże Sąd stanowiły rezultat analizy i oceny całokształtu okoliczności zebranych w sprawie. Dlatego i odnośnie oskarżonego M. C. jedynie możliwym rozstrzygnięciem było uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania, celem dokonania ustaleń w sposób zgodny z art. 410 kpk i art. 7 kpk.

Mając powyższe na uwadze Sąd Apelacyjny na mocy art. 437 § 1 i 2 kpk orzekł jak w wyroku.